

Introit: *Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Budete sít do sytosti potěšení z jejich prsů, budete s rozkoší pít plnými doušky z prsů její slávy. Toto praví Hospodin: „Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů. Budete sít nošení v náručí, hýčkání na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení.“ Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky a že jeho hrozný hněv je proti jeho nepřítelům. (Izajáš 66, 9-14)*

Píseň 120 (99)

Modlitba

Čtení: 5. Mojžíšova 32, 1-12

Píseň (631)

Text kázání: Lukášovo evangelium 13, 34-35

Milí přátelé, bratři a sestry,

v postním období bychom měli tak nějak více rozjímat nad cestou Pána Ježíše Krista směrem k Jeruzalému a ke golgotskému kříži. A tak bych se chtěl dnes společně s vámi zamyslet nad tím přečteným Ježíšových výrokem, nebo spíše steskem, který směrem k Jeruzalému pronesl: **„Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabiješ proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale nechtěli jste!“**

Co všechno v tom Ježíšově povzdechu můžeme vnímat? Výčitku? Nenaplněnou touhu lásky? Milující Bůh mnohokrát volal své jeruzalémské děti k sobě. Chtěl je přitáhnout svou láskou. Posílal své proroky, své posly se svým slovem, se skutky lásky, ale tyto děti Boží Hospodina odmítali a proroky umlčovali. A přesto to Bůh ve své lásce s Jeruzalémem trpělivě zkoušel zas a znova. Možná si řekneme, co ten Jeruzalém by ještě víc chtěl? Bůh Ho tak miluje a on se k Němu stále otáčí zády.

Jenže zkusme si, bratři a sestry, místo toho Jeruzaléme, Jeruzaléme, dosadit své jméno! Já dosadím to svoje, vy si ale dosaďte to své. **Radku, Radku, kolikrát jsi mne přeslechl, kolikrát si odvrhl mé slovo, kolikrát jsi neposlouchal ty, kteří to s tebou mysleli dobře? Kolikrát jsi mne nepoznal, že k tobě přicházím a umlčel jsi mne a zazdil! Víš, kolikrát jsem tě chtěl přivést k sobě? Kolikrát jsem tě jako kvočna kuřátka chtěl přikrýt pod svá křídla, obejmout tě a chránit? Ale nechtěl jsi! A proto jsi často zůstal ve svém domě sám. Tvé srdce zůstalo prázdné...**

Nevím jak vy, bratři a sestry, ale já u sebe vnímám, že jsem tomu Jeruzalému vlastně podobný. Jeruzalém bylo a je náboženské centrum Židů a dnes i křesťanů. Říká se mu Svaté město. Dokonce v blízkosti, kde kdysi stál Hospodinův chrám, je možné vnímat silnou Boží přítomnost. Jenže Boží přítomnost je shůry, není to něco, co si člověk může sám vytvořit. A ačkoliv si Jeruzalém a ani já a ani ty, nezasloužíme Boží lásku, přesto nám Bůh stále dokazuje, jak nás neskonale miluje!

Jeruzalém v překladu znamená **město pokoje**. Je ale Jeruzalém skutečně městem pokoje? Víme, že ve skutečnosti není. Stále tam probíhají náboženské spory, mezi muslimy, židy i křesťany. A Boží slovo to potvrzuje tím, že nás vyzývá, abychom Jeruzalému vyprošovali Boží pokoj. Co ovšem ty a já? Jsme skutečně **děti Boží**? Děti pokoje? Máme ve svém srdci Boží pokoj a jsme těmi, **kteří pokoj působí**? A jsme svatí? Stejně jako v Jeruzalémě není mnoho pokoje a svatosti, nejsem ani já a ani ty schopen působit pokoj sám ze sebe i kdybych se tvářil svatosvatě. Jenže v době Pána Ježíše se mnohé duchovní elity svatosvatě tvářili. Snažili se vytvářet náboženskou svatost. Jenže tato svatost nebyla Boží. A když po mnoha staletí přicházeli mnozí proroci a upozorňovali na to, že to co vytváří, že je to prázdné a bez Boha, tak za to byli kamenováni.

Jeruzaléme, Jeruzaléme, Radku, Radku... Kéž bys pochopil, jak moc tě miluji. Kéž bys rozpoznal v tento čas, že chci k tobě přijít a přivést tě k sobě. Pán Ježíš věděl, že když půjde do Jeruzaléma, že dopadne jako všichni ostatní proroci. Že bude zabit. A přesto tam šel. Proč? Z lásky k Jeruzalému, ke mně, ale i k tobě. Ta Boží láska je v tom výroku připodobněna k mateřské lásce kvočny ke svým kuřátkům. Mohu ji zakoušet? Mohu ji zakoušet, pokud se stanu Božím dítětem. A Božím dítětem se stane pouze ten, který přijme Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána nad svým životem. Jak říká Ježíš v Janově evangeliu: **„Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem Syn Boží...“** Vždycky, když mluvím s nevěřícími, tak jim říkám, že naše víra není o nějaké nauce, ale o poznání živého Boha, o vztahu s Ním, o tom, jaký je. A tak jim říkám, ať se modlí: **„Pane, dej se mi poznat, jestli jsi**

skutečný. “ A ten, kdo se se vši vážností k němu takto obrátí, ten to pak poznává. V podstatě ta další část Ježíšova výroku o Jeruzalému mluví také sama za sebe: „**Uzříte mne ve chvíli, kdy řeknete: Požehnaný, který přicházíš ve jménu Hospodinově.**“ Jinými slovy, uzříte mne, až mne v modlitbě přijmete za svého Pána a Spasitele. Pokud ne, nedá se nic dělat, je to vaše volba, ale **ve svém domě zůstanete sami.** Když to vezmu směrem k Jeruzalému a k židovství, které Ježíše nepřijalo a dodnes čeká jiného spasitele, tak na ně tento výrok stále platí. **Hle ve svém domě zůstanete sami...** Z pohanů po celém světě se mnozí stali dětmi Božími, nicméně Židy Bůh neustále také miluje. To mějme na paměti!

Nicméně vraťme se ještě k tomu obrazu **kvočny a kuřátek.** Než se kuřátka vylíhnou, dává kvočna vajíčkám potřebnou ochranu a teplotu. Kuřátka ale přes skořápku nejsou schopná vidět a poznat svou matku. Tak je to i s námi lidmi. Kolikrát si ani neuvědomujeme, jak nás Bůh chrání, kolikrát nezakoušíme jeho blízkost a lásku pro tvrdou skořápku okolo našeho srdce. Prioritně se to týká samozřejmě těch, kteří ještě neuvěřili v Ježíše Krista a tak **se ještě nenarodili jako Boží děti** (nevylíhli jako kuřátka). Jenže stejně u sebe někdy pozoruji, jako bych do té skořápky lezl zpátky. Je to totiž pohodlnější. Nemáš také někdy takovou tendenci? Radši si zalézt zpět do svého pohodlí? Myslíme si, že takové pohodlí má své výhody. Pokud tak ale jednáme, pak se nemůžeme divit, že prožíváme prázdnotu a cítíme se sami. Vždyť do jednoho vajíčka se více kuřátek přece nevléze. A přes ztvrdlou skořápku naší pýchy, lenosti a sobeckosti přestáváme vidět Boha, vnímat jeho lásku a také přestáváme mít společenství víry se svými sourozenci v Kristu. To je tedy cesta do prázdnoty. A vskutku je to cesta nepřírozená. Poněvadž Bůh nás chce přivést k sobě a naučit nás dokonce „létat.“

Nevěříte? Je to myšleno samozřejmě obrazně. V tom 1. čtení jsme četli Mojžíšovu píseň, kterou dal vlastně před svou smrtí předčítat Božímu lidu jako důležitý odkaz do jejich dalšího života. Je v ní silné vyznání: **Přiznejte Hospodinu velikost, On je Skála a jeho dílo je dokonalé!** Dále tam ale zní důležité poznání z historie Božího lidu. **Pokolení pokřivené a potměšilé do zkázy se vrhlo. Pro svá poskvrnění přestalo být jeho syny.** Ti, kteří od Hospodina odpadli, jsou vlastně podobní těm, kteří si zalezli zpět do své skořápky. A Mojžíš se tam dále ptá: **Takto odplácíte Hospodinu, lide zbloudilý a nemoudrý? Cožpak není On tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a zpevnil.** Bůh tebe a i mě miluje natolik, že Ho trápí, pokud se vrháme do zkázy tím, že se od Něj odvracíme. Rozpomeň se! **Vždyť On tě kdysi vyhledal ve zpusťovaném kraji, zahrnul tě svou péčí, chránil tě jako zřítelnici oka.** A dále je to v té písni o tom „létání.“ **Jako bdí orel nad svým hnízdem a nad svými mláděty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mládě bere a na své peruti je nosí, tak Hospodin sám svůj lid vedl, žádný cizí bůh s ním nebyl.** Mládě orla nemůže donekonečna zůstat ve svém hnízdě. Musí přijímat potravu od svých rodičů, aby zesílila a mohla vylézt ze svého hnízda. Někde jsem četl, že v nějaké záchranné stanici učí mladé orli létat pomocí dronů. Ty drony mají vlastně suplovat létající orli. Asi tedy proto, aby ti mladí viděli, že létat je pro ně přirozené. My se, bratři a sestry, nepotřebujeme dívat na nějaké náhražky, ale na živého Pána Ježíše Krista. Pokud se budeme sytit jeho Slovem, pokud nebudeme zalézat zpět do skořápky, pokud nebudeme chtít zůstat v pohodlí hnízda, ale s vírou se spolehne na svého Boha, pak budeme zakoušet, že nás Bůh nosí na svém perutích. Nejsme tedy sami a nemusíme být sami. V jedné starší křesťanské chvále se zpívá: **Roztáhni křídla a leť nahoru...**

Vyprošuji tedy pro každého z nás, milí přátelé, abychom měli otevřená srdce, abychom naslouchali Božímu jemnému hlasu ve svém srdci. Abychom měli otevřené oči a také víru, která nás nenechá zakrnělé v hnízdě, ale dá nám odvahu vznášet se nad všechny těžkosti. Ať tedy máte víru, sílu a odhodlání přicházet vstříc k živému Bohu plnému naděje. Amen.

Píseň 723 (504) modlitby

Slovo poslání: Izajáš 40, 31: Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen Píseň 748 (579)